

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

F

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

exilium Trajanopolim Thracie civitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolaeque complures. Hieronym. Præter hos fuit Eustathius martyr inter aulicos Trajani principis, Placidus antea vocatus: qui quum in venatione cervum sectaretur, conspecto inter ejus cornua crucis simulachro, & voce fere ejusdem audita: Cur me persequeris? domi uxorem Theophyram & filium tecum manifestavit: qui verbis ejus fidem adhibentes, Christo nomen dederunt. Martyrii palmam accepit sub Adriano unâ cum uxore, xneo in tauro exustus. Volaterr. lib. 15.

Eustephius, *Ἐυστήσιος*, Aphrodisieus sophista, scripsit declamationes. Autor Suidas.

Eustochius, *Ἐυστόχιος*, Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadocia, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr. lib. 15.

Eustratius, *Ἐυστρατίος*, Nomen Philosophi, qui in Etica Aristotelis Commentarios scripsit.

Euxia, *Εὐσία*, urbs Arcadiae, Steph.

Euterpe, *Ἐὐτέρπη*, Ger. Eine aus dem neun Muses, so die Mathematik überwieget, welche die Schöne genannt hat. Vna ex Musis quæ Mathematica: vel, ut alii placet, tibias invenit à concentu suavitate nomen trahens: est enim bene, & nigrum delectare. Virg. in Epigr. de Musarum inventis: Dulciloquis calamos Euterpe statibus implet.

Euthena, *Εὐθένη*, urbs Carie Steph.

Euthydemus, penul. prod. *Εὐθύδημος*, Philosophus fuit Tarsensis, Apollonii Tyanci præceptor: de quo vide plura apud Suidam.

Euthymus, *Εὐθύμης*, Pugil insignis, in Locris Italiae, qui Epizephyrii cognominatur, ortus, Astycio patre, vel (ut indigenis persuasum est) Caccina amne genitus, qui Locros à Rhegini dividit. Hunc tradit Pausanias perpetuum fuisse Olympiorum victorem: semelque tantum fuisse superatum à Theagene Thasio, non iusto quidem certamine, sed circumvictum dolo: unde nec Theagene decretus honor: insuper damnatus ut mulier nomine talentum Euthymo representaret. Reversus inde in Italiam, cum Temeseo heroe congressus, cui oppidani quorundam eximia forma virginem tribui loco pendebant victoria poritus est, Temeseosque servitute liberavit, virginemque illi destinatam uxorem duxit: quo nomine divinos honores etiam vivus meruit. Vide hæc latius apud Suidam. Meminit hujus & Aelianus, Variæ historiæ li. 8: Euthymus (siquis) Locrus ex Italia, pythes inclytus, & robore insigni fuit: laudem gestabat ingenti magnitudine, qui Locros ostenditur: & Temeseum heroa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: ut inde natum sit dagrum is qui sordidos & injustos quærit facit, affore Temeseum genium. Hic Euthymus ad amnem Caccinam, oculis hominum apparere desit. Meminit ejus & Plin. lib. 7. cap. 47.

Eutocus, Autore Bocatio lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius, qui fratribus ex Africa redeuntibus, Cyrenis dicitur remansisse, & is imperasse, qui unâ secum ibidem remansere.

Eutrapius, pen. cor. *Εὐτραπίος*, Ger. Der namn eines beschiffnen tandem. Apud Horatium lib. 1. Epist. Vini cuiusdam nomen est in circumvenientibus calidissimi. Eutrapius (siquis) cuiusque nocere volebat, vestimenta dabat pretiosa. Vox est Græca, idem significans quod urbanus, salus, & facetus.

Eutresium, *Εὐτρέσιον*, urbs Arcadiae, Steph.

Eutresis, *Εὐτρέσις*, pagus inter Thespias & Plataeas, situs, quem Zethus & Amphitus muris cinxerunt: sic dicitur quod multis finibus: id est, vis seu vicis prius usus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresies Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit, Steph.

Eutychia, *Εὐτυχία*, Insula est Thessaliae adiacens, ante sinum Pagalicum. Autor Plin. lib. 4. cap. 12.

Eutychie, es, pen. cor. *Εὐτυχία*, Mulier Tralliana, triginta partus enixa & viginti liberis rogo illata. Autor Plin. li. 7. cap. 3.

Eutyches, [Ger. Ein bister teufel von Constantinopel / welcher versegnet das Christum nachhastig unser Reich an sich genommi hette.] Constantinopolitanus abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium affirmabat esse Christum, aliud verbum Dei. Negabatque Christi carnem nostræ similem, nec in parte duas in eodem supposito naturas esse. Sed de caelo corpus descendisse dicebat, ac in virginis utero tanquam Solis radios penetrasse, ut visum sit sanè ex muliere generatum, quavis verè generatum non sit. Autor Suidas.

Eutychides, *Εὐτυχίδης*, Insignis fuit statuarius, qui Olympiade centesima vicesima floruit, teste Plin. lib. 34. cap. 8.

Euxinus pontus, [Ger. Das vorgehete oder vngasthar Meer so sich vò dem engem Meerstund in Thracien / geses Nassgang unad Wismacht erstreckt.] Mare illud est, quod incipiens à Bosphoro Thracio, vergit in Oriëtem & Septentrionem, prius Pontus Axenus dicitur, siquis: hoc est, inhospitalis

propter immanitatem eorum qui ejus maris litora incolunt. Illi enim & hospites immolare solebant (ut autor est Strabo libro 7.) & carnibus peres, ex calvis eorum sibi pocula conficere. Postea verò quum in locis maritimis fons aliquot oppida condidissent, cohibito Scytharum assaero latrocinio, receptoque Græcorum hominum commercio, pro Axeno Euxinus: hoc est, hospitalis appellatus est. Idem pœd de hujus nominis origine tradit Ovidius de Ponto: Frustra (siquis) me cohibent Euxini litorea ponti: Dicitur ab antiquo Axenus ille fuit.

Euxia, ante X. Scythie locus est inter Borythram & Hypanim fluvios, fontem habens ejusdem nominis utaq; adeo amarus, ut Hypanis aquas in quem instat, reddat in potabiles. Autor Herodotus, lib. 4.

Excetra, nomen hydræ. Vide in APPELLATIVIS.

Exgyius, *Ἐξγυίος*, Urbis Siciliae, dicta *Ἐξγυία* in *Ἐξγυία*, Steph. Ety. videtur corruptum.

Exquillus, arum, tantum plurale. [Ger. Der hiesige Böhle: eine Berg in der Etas Berg / das ist die stich. Maria majore (k).] Mons Romæ, dictus ab excubias regis Tulii Hostilii, qui hunc collem urbi adiecit, (ut autor est Liv. lib. 1. ab Urbe) & in eam frequenter habitaret, domicilium suum transtulit. Ovid. lib. 1. Fastorum: Adde quod excubias ubi rex Romanus agebat. Qui nunc Exquilias nomine collis habet. Sunt qui ad excolendo, Equilias dicitur volunt, quod ea pars urbis quum in terra neglecta jacuisset, à Tullo rege fuerit exculta. Quicquid est, constat centè per x, & sine diphthongo scribendum esse, contra receptum ab usum.

Exquillus, a, um, Quod in Exquilias est, aut ad Exquilias pertinet: Exquilina porta, Mons Exquilinus. Vero: Exquilus mons septiceps apud ædem Junonis Lucinae, ubi ædificum habitare solet.

F

Fabaria, *Φαβάρια*, Insula est in mari Germanico, ad procul à Cymbrica Cheroneo: alio nomine Lachana dicitur. Fabaria à Romanis dicitur, propter similitudinem frugis, spontè ibi provenientis. Autor Plinius.

Fabarius, pen. cor. Fluvius in Sabina, cujus nomen virg. 7. Aen. Qui Tyderim, Fabarium, bibunt. Alio nomine vocatur Fasfari, autore Servio Plautus. Dissipatum est quum folia Fasfari, Ovid. & amant Fasfari unâ.

Fabianus, *Φαβιανός*, Martyris nomen, qui unâ cum Sebastianus, quod Christum profiteretur, supplicio affectus est.

Fabiorum familia, Romæ nobilissima fuit, cognomen hoc agrituræ ab eo tempore quo Romani pendentes nobilitati agriculturam receperant: quod primum qui hoc cognomen adeptus est, in faba serenda excelleret: sicut etiam Cicero, Pisones, & Lentuli dicti sunt à lentè, cicere, & pilis beneficiis. Horum tanta Romæ potentia fuit, ut bellum adversus Volentes soli cum suis clientibus & servis in sese receperit: quibus ex levibus aliquot praelis superius victoriam reportantibus, eadem ad Allium fluvium insidius circumventus, ad unum omnem casu fuit. Ovid. lib. 2. Fast. Vna dies Fabios ad bellum misit omnes: Ad bellum missos abstulit una dies. Ex tanta Fabiorum clade unus tantum superavit, qui nondum armis per artem idoneus, in urbe reliquus erat: ex cujus sanguine per longum nepotum seriem natus Fabius ille Maximus est, qui Dictator adversus Annibalem creatus, cum abunda quadam prudentia rem Romanâ altorum Imperatorum temeritate labessitam, primus restituit. Fast & alius Fabius, Allobrox cognominatus, à rege Allobrogum ad Isaram flumen intercepit. Fabius pictor, homo nobilissimus, juris & literarum antiquitatis bene peritus, ut est autor Cicero in Bruto.

Fabianus, a, um, denominativum: Arcus Fabianus, Romæ juxta regiam, in via sacra.

Fabius, a, um, aliud adjectivum: ut gens Fabia, Ovid. 1. de Pont. Fabratèri, *Φαβρατέρια*, Oppidum Campaniæ ad Tereno fluvium. Juven. Satyr. 2. -- optima Soræ, aut Fabratèriæ domus, aut Frusinoe paratur. Meminit hujus oppidi & Silius, lib. 1. Hinc deductum denominativum Fabratèrus, a, um.

Fabricius, *Φαβρίκιος*, Nomen Romani civis frugalissimi, qui in tenuissimo censu, Samnitum manera forti animo sponavit. Hic unicum frugalitatis exemplar fuit apud Romanos, patellam & salinum ex argento tantum colledum deorum causa domi habuit, ita tamen, ut patella corneo pediculo sustineretur. Hujus filius ob paupertatem de publico doctore, ad matris iterum portantes gloriam domesticam pecuniam publicam. Hic adversus Pyrrhum Epirotarum regem & Samnites gravissima bella gessit: adversus quos, ut bello invictum, munibus se præstitit incorruptum. Regis etiam modicum domini

domini sui mortem per venenum pollicetem, vincium ad regem remisit.

Fabricianus. Fabriciani filius, qui matrem Fabiam interfecit, quod illa maritum suum occidisset, ut liberius adulterium cum Petronio adolescentente committeret. Auctor Dositheus apud Plutarchum.

Fibullinus deus. [Ger. Der Syriaherzog bey dem Nömeren wodem sie offerren] sicut dicitur in antiken zu reden. Qui prius primò facti incipientibus præesse putabatur: cui etiam Romani sacrificabant, quam primò liberi eorum facti incipientibus. Auctor Nonius, citans testimonium Varonis de libris educandis.

Fidius, Pompejanus miles, cujus meminit Alineus Pollio, apud Cic. lib. 10. Epist.

Falacrum. Falacrum, Ptolemæo 7. Europæ tabula, promontorium est Sicilia, quod nonnulli idem esse credunt, quod vulgò hodie appellatur. Melazzo, vel Rasculum.

Falerii, urum. Falicorum, Oppidum fuit Falicorum in Tuscia mediterraneis. Auctor Ptolemæus lib. 3. cap. 1.

Falerius ager, teste Plin. lib. 14. cap. 51. Campaniæ tractus est, qui à ponte Campano incipit, læva partibus urbanam coloniam Syllanam. Totus hic tractus vitiferos habet colles, generosissimo vino nobiles, quod à regionis nomine etiã falerium est appellatum. Huic inter generosa Italiæ vina, secunda nobilitas tribuebatur. Prima enim laus dabatur Pucino, quod à Græcis Pucinum appellabatur. Nequaquam verò mirū videri debet, si hoc vini genus hodie, aut prius ignotum sit, aut minus celebre, quum etiam Plinii seculo (ut ipse testatur) exoleveret, culpa agricolarum, copia magis studium quam bonitati. Pro vino frequentissimè neutri generis est: Tibullus tamen in masculino genere usurpavit. Nunc (inquit) mihi fumosos veteres proferre Falernos.

Falerii, Falicorum, Populi Hetrurici fuerunt, quorum oppidum Falerni, Falicorum Stephano vocabatur. Ovidius Adde Ienem Tatium, Iunonicolasq; Faliscos. Vulgò, Monte Falisco.

Faliscus venter, non dissimilis Lucanici, inventus primò in Faliscis. Papii. lib. 4. Sylvarum: Non Lucanica, non graves Falisci. Mart. lib. 1: Et Lucanica ventre cum Falisco.

Fanesii. [Germ. Was ist ein Wittenstigen hohes Meer / was ist so gree oben haben / als Plin. schreibet / das ist sich mit dem bedeckten thum.] Populi in Oceano Septentrionali, qui (ut ait) Plin. lib. 4. cap. 13. tales habent aures, ut eorum nuda corpora his tegantur.

Fanestræ colonia, Pomponio Vmbriæ, sive agri Gallici oppidum est, non procul à Pisauri urbe, & Metauro amne, quod à Plin. lib. 3. cap. 14. Fanum fortunæ appellatur. Vulgò Fano. Vide PANOTII.

Fannius, Duorum oratorum nomen, quorum meminit Cicero in Bruto: Horum (inquit) orationibus adjuncti sunt duo C. Fannii, Marci filii: quorum C. Fannius qui Consul cum Domitio fuit, unam orationem de sociis & nomine Latino contra Græcchum reliquit, sanè & bonam, & nobilem. Alter autè C. Fannius, M. F. C. Latii gener, & moribus & ipso dicendi genere durior. Hæc ille.

Fanum fortunæ, Fanum Stephano, Agri Gallici urbs est, teste Plin. lib. 3. cap. 14. in litore Adriatico, inter Pisaurum & Senogalliam, non longè à Metauro amne sita: sic dicta quod in ea pulcherrimum Fortunæ templum fuerit. Huius urbis incolæ, Fanenses: & colonia ipsa, Fanestræ à Pomponio appellatur. Vide Panestræ colonia.

Fanus, Deus qui euntibus præerat, vel deus anni. Cujus imaginem quum Phœnices vellent exprimere, draconem sinxerunt in orbem redutum, caudamq; suam devorantem, ut appareat mundum in se revolvi. Macrobius.

Faran. [170 pars. Fanus.] Oppidum trans Arabiam, Sarracenis iunctum, qui in solitudine vagi errant. Pharan (inquit Stephanus) oppidum est inter Aegyptum & Arabiam: à quo fit gentile Pharanites, Fanensis, & possessivum, Pharaniticus, Fanensis.

Farfarius, sive Farfar. [Germ. Ein Fluss in Syrien so vnden am Berg Libano entspringt.] Syria fluvius, qui ex radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, Syriaco miscetur mari. Farfarus etiam dicitur est fluvius per Sabinos fluitans, de quo Ovidius: & amonæ Farfarus undæ. Alio nomine dicitur Fabaris, penultima correpta. Virgil. lib. 7. Aeneid. Qui Tybrim, Fabarimq; bibunt. Farfarum vocat Plautus in Pœnulo arborem populam: Prolecebam (inquit) eos ut folia farfari, quæ levi pulsu venti alicujus, Autumno universa aliquando cadunt.

Fasces, idis, Dicta est Diana, à fasce lignorum, in quo absconditum ejus simulacrum Orestes & Iphigenia ex Taurica regione Ariciam attulerunt.

Fatidius. [Germ. Ein Wäld der Nörmischen wechsen / wechsen sie zu nacht offerren / vnd kein Wäld person darzu nur / schweben dörfft.]

De quo nomen erat cui à Romanis matronis in operto sacra fiebant nocturno tempore. Viri autem tanta cura ab ejus sacris arcebantur, ut vel in eodem ejus inspicere, capitale haberetur. Rationem hujus asserit Macrobius, libro 1. Satur. cap. 12: Fatuam dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuisse tanta pudicitia, ut perpetuò gynæcio: hoc est, mulierum conclavi inclusa, nullum unquam virum præter maritum aspexerit. Varro eandem esse existimat quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Fatuæ autem nomine à fando delectum voluit, quod infantes partu editi, non prius vocem edunt quam terram attigerint. Eadem & Bona dea vocata est, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est: & Fauna quod omni usum animantium favet: & Ops, quod ipsius ope vita constat.

Fatidius, Qui & Faunus dicitur est, Pici Latinorum regis filius, cujus uxor Fatua, vel Fauna dicta fuit. Vide Servium in illud Virg. lib. 7. Aen.

Hunc Fauno & Nympha genitum Laurente Marica Accepimus: Fauno Picius pater.

Faventia, Faventia Stephano, Civitas in octava regione Italiæ quam hodie Itali sua lingua vocant Favenna. Ejus incolæ vocantur Faventini, Fidentini finitimi, teste Plinio, libro 3. capite 15.

Favii, Antea Fovii à familiarum auctore dicti, qui ex ea natus fuit cum qua Hercules in fovea concubuit. Quamvis alii putent in vocitatum, quod primus ostenderit quemadmodum usum & lupi foveis caperentur. Utcumq; sit, constat à fovea dictos fuisse. Unde Fovii, non Favii primò appellati sunt.

Favina, Vide FATVELVS.

Favni. [Germ. Was ist der Wadgater.] Agrorum & Sylvarum putati sunt dii, qui post prolixum tempus moriuntur: quod è terra geniti sint. Ovidius 1. Metam. Sunt mihi semides, sunt rustica nomina Fauni, Et Nymphæ, Satyriq; & monticolæ Sylvani. Ex quo loco apparet, alios esse Faunos, alios Satyros, & rursus alios Sylvanos.

Favonius, Favonius, Filius Pici & pater Latini, antiquissimus Aboriginum rex, Deus post mortem habitus, qui regnavit in Latia. Is genuisse etiam fertur Faunos, Satyros, Panes, & Sylvanos rusticorum numina, quos Poëtæ fingunt & cornigeros, & caprinis pedibus.

Favonius, [Germ. Die Westwind Belg. West.] Ventus ab Occasu æquinoctiali spirans, contra Sud solanum, teste Plin. lib. 2. ca. 47. A fovendo dicitur, quod cuncta fovet, & fovet. Est enim genitalis spiritus mundi, quo plantæ hyberno frigore enectæ reviviscunt. Unde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quasi Zephyrus: hoc est, vitam afferens.

Favorinus, Favorinus, Nomen philosophi, de quo fit frequens mentio apud Gellium. Orandus fuit Arelate celebri Gallie Narbonensis oppido. Inde in Græciam profectus, sub Diono philosophum operans dedit. Hic tria præcipuè in se solebat admirari: quod Gallus quum esset, Græciffaret: quumq; eunuchus esset, in adulterii tamen suspicionem aliquibus veniret: & quum imperatorem inimicum haberet, adhuc tamen viveret. Erat enim Adriano Casari insensibilis. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæcæque librorum ab eo factus est. Hæc ex Philostrato. A. Iulianus de varia historia, dicit hunc quandoq; in disputatione quadam Adriano celsisse, admirandibusq; proximis: Nonne cedam, inquit, ei qui viginti habeat legiones?

Favstus, Pastor, Remi & Romuli nutritor, Vide Liv. lib. 1. ab Urbe.

Favstus, L. Syllæ Dictatoris cognomè fuit, quod sibi ille ob perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogavit. Favstus Quintilius Senator sub Iuliano principe fuit. Fecerunt & alii hoc nomine, quorum catalogum vide apud Volaterranum.

F ante E.

Felsina, Vulgò Bologna, Urbs Italiæ, postea Bononia appellata, ut scribit Plin. lib. 3. ca. 15. in descriptione octavæ regionis Italiæ: Intus (inquit) colonia Bononia, Felsina vocitata, quæ princeps Hetruricæ esset.

Fenestella nomen proprium historici, sæpius à Plinio citati, qui novissimo tempore Tyberii Cæsaris claruit, de hoc nomine ita Alciatus in lib. 11. parægoni: Latini, inquit, veteres, calvos in medio capitis Fenestellæ vocabant, quod ea calvitia sicut vasculo sudes: ita etiam fenestra similitudinem præ se ferret: hincque historici Fenestellæ nomen apud Plinium, quod ea corporis parte glaber autor ejus familiaris fuisse. Fenestella item alius fuit, cujus de magistratibus Romanorum liber extat.

Ferentinum, penult. prod. [Faventia Ptolemæo. Germ. Ein Ort in Tuscia Italia.] Oppidum est Tuscorum, juxta Fefulas, non procul ab Amo fluvio. Cujus oppidi incolæ dicuntur Ferentini, Faventini. Auctor Plin. lib. 3. cap. 5. & Pomponius Me-

la lib. 2. Ferentinates autem, Latii populi sunt, apud eundem Plinium loco jam citato: quorum oppidum Ferentinum commemoratur à Strabone, lib. 4.

Feretrius, p[ro]p[ri]us. Dicitur esse Iupiter non à pace ferenda (ut quibusdam visum est) sed à ferendis spoliis. Nam Romulus devictis Ceninenibus hostium spolia ferculo ad id facta, in Capitolium detulit, ibique ex quercu suspensa, Iovi consecravit, eodemque in loco Iovi Feretrio templum condidit, astorque fuit posteris, ut eò capta ex hostibus spolia deferrent. Liv. lib. 1. ab Urbe: Inde exercitu victore reducto, ipse cum factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostiù cæli suspensa, fabricato ad id ap[er]tè ferculo gerens, in Capitolium ascendit: ibique ea quum ad quercu pastoribus sacra deposuisset, simul cum domo designavit Iovis templo fines, cognomenque addidit Deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus Rex regia arma ferontemplamque, iis regionibus, quas modo animo metatus sum, dedico: sed è opinis spolis quæ regibus, ducibusque hostium cælis me autorem sequentes posteris ferent. Hæc templi est origo, quod primum omnium Romæ sacratum est. Ita deinde diis vitium, nec imitatio conditoris vocem esse, qua laturos eò spolia posteros nuncupavit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina postea inter tot annos, tot bella, optima parva sunt spolia: adeo rara ejus fortuna decoris fuit.

Feronia, x. [Germ. Eis Wasgölm.] Nemora dea, à ferendis arboribus, Virg. 7. Aeneid. & viridi gaudens Feronia laco. Tradunt enim cum Iucus ejus fortuito arsisset iacendo, & ob id transferre inde deæ simulachrum incolæ vellent, nemus subito evituisse. Fuit & Feronia civitas sub monte Soracte, in qua ejusdem nominis dea erat, quam finitimi mira religione venerabantur.

Ferraria, [Vulgò Ferrara. Germ. Ferrar.] Nomen urbis celeberrimæ in Italia circumpadana. Item promontorium in Hispania non procul à Carthagine novæ nominatum quod habeat ferri fodinas feracissimas. Vide Melam, lib. 2.

Fescennia, [Germ. Eis Stas in Hetruria h[er]it[er] Castellan.] teste Plin. lib. 3. cap. 5. Hetruricæ civitas est, cujus populi originem trahunt ab Atheniensibus.

Fescenninus, a, um, Virgil. 7. Aeneid. -hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos.

Festus, Domitiani amicus, qui dum mentagra usque ad desperationem laboraret, gladio se trajecit: prius tamen amicos consolatus. Ejus mortem Martial. lib. 1. descripsit.

Fesulæ, ærum, Olim Hetruricæ insignis civitas fuit: hodie modicus vicus non procul à Florentia: Conditam autem volunt ab Atlante Mauritanicæ rege.

F ante I

Fidenæ, x. pen. prod. Fidenæ, Fidenæ Stephano: & Fidenæ, ærum, Fidenæ Straboni, Urbs Latinarum mediterranea. Virg. 6. Aeneid. Hi tibi Nomentum Gabios, urbemque Fidenam. Lucan. Satyr. 6. Vivat Fidenis, & agello cede paterno.

Fidenatès, Fidenatès, Fidenatès Stephano, Dicitur sunt Fidenatù incolæ: quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidentia, x. Fidentia. Vulgò Fidentia, Oppidum est in octava regione Italia, cujus incolæ dicuntur Fidentini, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 13. Est & Fidentia, Hispaniæ Bæticæ urbs, inter Bætin amnem & Oceanum sita, alio nomine Iulia appellata, autore eodem Plin. lib. 3. cap. 5.

Fiduculanus Falcula, Senator levissimus, quem Cicero in Oratione pro Cecinna splendorem ordinis & questris, decus judiciorum, & exemplar antiquæ religionis per ironiam appellat.

Fidius, Iovis filius creditus est, quem ut fidei præsidem colebant, ærum. Plaut. per Deum Fidium credis jurato mihi. Vnde dicimus Medius fidius: de quo suo loco.

Figites, ut ait Plin. Sunt animalia Aethiopiæ, fusci coloris, mammillas geminas in pectore habentia, sicut homo: nec fera multum, ut quæ domari non possint, nec ita mansueta, ut nocentibus non noceant.

Fimbriz, Nomen fuit Romani civis crudelitate insignis, qui quum Scævola, quem graviter vulneraverat, diem dixisset, quærentibus quid in Scævola esset accusaturus: Quod, inquit, non totum corpore ferrum receperit.

Firmum, Pomponio, p[ro]p[ri]us Ptolemæo, Piceni castellum est, cujus meminit & Plin. lib. 3. cap. 13.

F ante L

Flamên, huius Flamini, masculino genere, sacerdotè significat. [Germ. Eis Pfaff oder Pfister. Pol. Pop. pleban. Vng. Pap. predikátor. Ang. A priest.] Sumebant autem Flamines ab eo Deo cognomen, cui sacra faciebant: ut Flamen Dialis, à Jove, quasi Iovialis: Martialis à Marte: & Quirinalis à Quirino: hoc est, à Romulo. Ratio autem nominis tracta est à filo, quo caput cinctum habebant: ut docet Servius his verbis: Flamines in capite habebant pileum: quod

quum per ætus ferre non possent, filo tantum capita religere coeperunt: nam nudis penitus caputibus incedere nefas erat: unde à filo quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi flammæ. Plin. lib. 18. cap. 11. Varro Flaminiem faba non vesca dicit. Cic. 2. de Legibus: Divisusque aliis alii Sacerdotes, omnibus Pontifices, singulis Flamines sunt.

Flaminiâ, Flamini domus. [Pol. Plebana. Vng. P[ro]p[ri]a.] Gell. lib. 18. cap. 15. Ignè è flaminiaid est, Flamini Diali domo, nisi sacrum, efferni jus non est.

Flaminiâ, Flamini uxor erat. Gell. lib. 10. cap. 15. Eodè modo ceremoniæ sunt quas Flaminicas sacerdotissas Diales fecerunt ajunt observare. Hoc etiam nomine appellabantur virginæ Flaminicæ Diali præministræ. Autor Festus.

Flaminiâ, n[on] est Flamini dignitas, sive sacerdotum. [Pol. Plebana. Vng. P[ro]p[ri]a.] Liv. 6. bell. Punic. C. Claudius Flamen Dialis, quod exa p[er]perâ dederat, Flaminio abdit Gell. lib. 10. cap. 13. Vxorem si amisit, Flaminio dedit. Ricotta, Abire, & decedere Flaminio, eo modo dictum, quo abire magistratu, officio, &c.

Flaminiâ, lictor, (inquit Festus) dicitur qui Flamini Diali sacrorum causa præstò erat. Flaminius Camillus, p[ro]p[ri]us patris & matris, qui Flamini Diali in sacrificiis præministrabat. Antiqui enim ministros Camillos dicebant. Autor Festus.

Flaminiâ, n[on] nobilis fuit Romæ familia: ex qua fuit T. Flaminus, qui ad Thracem lacum ab Annibale cum suis penè copis deletus est. Hic viam Flaminiam stravit à Roma Ariminum usque. Fuit præterea T. Quinctius Flaminus superioris filius, cujus vitam latè exequitur Plutarchus. Hic in suo Consulatu Macedonum Regem Philippum acie vici eò necessitatis compulsi, ut Demetrium filium, obsidem daret, Græciæque civitatibus, quæ illius iugo parebant, abhorrere cogere. Huic frater fuit L. Flaminus fratri dissimilimus, qui à Catone tum Consore per ignominiam Senatu suis excedis, quod quum Gallicæ provinciæ præfesset, in gratiam patris quæ turpiter à se amatum per omnè provinciam circumvenerat, Gabium quendam in convivio suis manibus intercesserit. Autor Livius.

Flaminiâ, via, Quæ per portam Flaminiam ad Tyberim secat, Ariminum usque ducit. Nomen habet à Flaminio Consule qui eam stravit: à quo & Circus Flaminius, & Forum Flaminium nomè accepit. Cic. 12. Philipp. Tres ergo, ut dixi, viae spero viani Flaminia: ab infero Aurelia: media Cassia. Ovid. 1. de Ponto, Eleg. 9. Spectat Flaminia Claudia iuncta via.

Flandria, x. [Germ. Stantim in tantis est in Nederlande.] Regio est in finibus Belgarum, ad littora Oceani Septentrionalis posita: in qua sunt urbes insignes, Gandavum & Brugæ, Flandres.

Flavia familia, à flavedine capillorum dicta, quæ tres continuos Romano populo Imperatores dedit, Vespasianum, Titum & Domitianum.

Flavia colonia, [Germ. Die Statt Casaria in Palæstina.] Palæstinae urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii Cæsaris Casarea appellata. Postea deducta eò à Flavio Vespasiano colonia, Flavia appellata est. Autor Plin. libro 5. capite 13.

Flavialis, ut flavialium collegium apud Sueton. in Domitiano: Altitentibus Diali sacerdotè, & collegio Flavialium pri habitu.

Flaviobriga, Flavobriga, Oppidum Vardulorum in Hispania citeriore: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 20.

Flaviopolis, Flavopolis, Thraciæ oppidum, eo in loco conditum ubi antea Zela fuerat. Autor Plin. lib. 4. cap. 11.

Flavilla, Vide in APPEL.

Flavium, Flavium, Notici oppidum est apud Piniuum lib. 3. capite 24.

Flavinium, Locus Italiae in Sabinis sub Soracte monte. Vnde Servium in illud Virg. 7. Aeneid. Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.

Flavona, pen. prod. Flavona Ptolemæo. Oppidum est Ilyrici, apud Plin. lib. 3. cap. 21.

Flevo, [Germ. Ein von den aufgängen des Rheins w[er]t ist die Wat genomet.] Rheni fluminis ostium, ut scribit Pomponius Mela, lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 13, alterum ostiis Rheni, Flevom: alterum Helinium appellatum scribit. Cornelius Tacitus lib. 3. Flevom castellum esse ait prope Rhenia Oceanum exitum, à quo aut sumptum nomen, quod alveo daretur: aut certe prius ab alveo natum, in castello retentum est.

Floris, [Germ. Ein von dem Rhein / ist ein reiche gemint w[er]t genomet w[er]t die N[on]net zu Urb[er]t geset hat / auf das sturjet zeit gebatet w[er]t. Des quæ ad à Romanis in honore habitata, quam floribus præfesse volebant. Hanc meretricem fuisse ajunt, quæ quum magnas opes corporis quæstusque vellet, populum Romanum scripsit hæredem, certamque pecuniâ reliquit, cujus ex annuo festo die suis natalis dies celebraretur edicione

editione ludorum, quos appellant Floralia, sive ludos Florales. Quod quia Senatui flagitiosum tracta temporis videbatur, ad ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudenda rei quaedam dignitas ad detur: deam finxerunt esse quae floribus praesit, eamq; oportere placari, ut fruges cum arboribus, aut vitibus bene, prospereq; florerebant. Celebrabantur illi ludis omni cum lascivia, convenientes memoria meretricum: praeter vitiorum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quae mimarum sanctae officio, in conspectu multitudinis ad fatietatem usque impudici moribus deridebantur. Haec a Graecis *Floris* dicitur. Ovid. 4. Fastor. Chloris era quae flora vocor.

Floralia, hum. [Ger. *Floralien*.] Ger. *Floralien* dicitur und *Schaumfest* / *so man in dem der Dumen Olus ja Rom hirt.* Dies festi, ludiq; in honorem Florae instituti, quae florum dea habita fuit. Quintil. lib. 1. cap. 9. Quaedam tamen & faciem solae cerni habent, & dici vitiosa non possunt: ut, Tragedia Thyestes, & Ludi Floralia, ac Megaleia. Ovid. 4. Fastor. Exi & in Majas festum Florale Calendar. Floralia etiam dicitur loca in quibus sunt Flores. Varro lib. 1. de Rer. lib. cap. 23. Nec minus ea discrimina in colendo quae sunt fructuosa, ab his quae sunt propter voluptatem, ut quae pomaria, aut floralia appellantur.

Floralis, a, um, adjectivum a Floralibus deductum, quo id significatur quod ad Floralia pertinet, aut quo in Floralibus utebantur. Mart. lib. 4. Et Floralibus lascit arena feras.

Fluorensis, [Ger. *Fluoren* in Italia.] Vrbis insignis Hetruriae, olim Fluencia dicta, quod sita sit ad fluentem Arni fluminis: & populi ipsi, Fluentini, quorum meminit Cato in Originibus, ut refert Angelus Politianus Epistola ad Bartholomaeum Scalam. Vulgo *Fluoren*.

Florsantis, Imperator, qui Tacito successit, dolens Probum multae pecuniae magna exercitus parte esse electam, sibi ipsi venas incidit, effusaq; sanguine consumptus est.

Florius, fluvius est Galliciae in Hispania. Plin. lib. 4. cap. 20. Flumentana porta, [Ger. *Die Wasser ost der Stadt Rom*.] quam Tyberis in urbem intrans, in sinistra parte ripae reliquit: dicta quod Tyberis quandoq; in eam influxerit.

Fludris, a, uno, quam mulieres colebant, quod sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Vocatus in Genealogia deorum.

Focunates, Plinio populi sunt in Alpibus. lib. 3. cap. 20.

Folita, Mulier quaedam fuit Arminensis, veneficia famosa. Horat. Non deesse masculae libidinis Arminensium Foliam.

Fons Solis, in desertis Libyae est, ultra Cyrenacam regione: juxta Iovis Ammonis oraculum, cuius aqua mane & vespere tepida est: meridiano tempore gelidissima: sub mediam noctem fervidissima. [Ger. *Der Sonnen Brunnen in der wüste Libye* / *mit dem Wasser abends und morgens ist es: ja Winter ganz kalt: ja Winter ganz heiß.*] Fontem autem Solis appellant, quod a Sole regi videatur, & pro ratione divestorum cardinum: quos ille perlabitur, calorem tempore, temporeq; frigore permittit. Apud Ammonis (inquit Herodotus lib. 4.) aqua fontana est, quae sub matutinum quidem tepet sub horam, qua fontem frequentissimum est, frigidescit: sub meridiem multo frigidior est, eaq; hora hortos irrigant. Declinante jam die remittitur frigus, donec Sol occidit: tunc recipit, magis ac magis calefescens usque ad mediam noctem, quo tempore servens exalluat: praeterita nocte media, ad auroram usque refrigidescit. Cognominatur autem Fons Solis. Haec ille. Meminit huius fontis & Ovid. lib. 15. Meram quamvis Ammonis, non Solis fontem appelles: medio (inquit) tua corniger Ammon. Unda die gelida est, ortuq; obitaq; calefit. Silus quoq; lib. 3. Ammonis oraculum describens: Stat (inquit) fano vicina novum & memorabile lymphae, quae nascente die, quae deficiente tepescit: Quaeque riget, medium quum Sol accendit Olympum. Plin. lib. 2. cap. 103. duos huius naturae fontes commemorat, quorum alterum a vicino oraculo, Ammonis fontem appellat: alterum apud Troglodytas collocat, Aethiopiae populos, eumq; Solis fontem nominat. Verba eius sunt haec: Iovis Ammonis fons, interdiu frigidus, noctibus fervet. Deinde subdit, In Troglodytis, fons Solis appellatur, dulcis & circa meridiem maxime frigidus: mox paulatim tepescens, ad noctis media fervore, & amaritudine infestatur.

Fontella, Virgo Vestalis, Fontei foror, cuius meminit Cicero in Oratione pro Fonteio.

Fontinalis porta dicta est Romae, quae alio nomine Capena dicitur, ob propinquitatem fontium. Iuvenalis Satyr. 3. Substitit ad Veteres arcus, madidamq; Capenam. Livius: Aediles alicrum porticum ad portam Fontinalem, ad Martis aram, quae in campos iter ellet, perduxere. [German. *Brunnen Zhai ja Rom.*]

Forcels, *figura*, Nomen vini proprium, qui tres filias habuit Gorgonas, Stheno scilicet, Euryalem & Medusam, quae nimis locupletes fuerunt, & Gorgones dicuntur: id est, terrae cultrices.

Forcidia, dies scelus a furdibus: hoc est, praegnantibus quod eo die immolarentur boves praegnantem in cunis: a fordis caedendis forcidia dicta.

Foriculus, Deus putatur, sonum praesens. [Ger. *Die Thurgon*.] sicut Cardinea Dea, quae cardinibus praerat: & Limentinus Deus, qui praerat limini.

Formia, urbs, *paucis*, Vulgo *Nelacalis*, Formie. Vrbis est Campaniae maritima juxta Cajeram, Laestigonum quondam sedes, a Laconibus (ut Strabo autor est) condita: a quibus primum Formia dicitur, sive a frequentia, bonitateq; vini: *Formia* est, flationum, ut Felto placet: sive *Formia* id est, ab impetu Laestigonum (ut Servio placet) qui anthropophagi fuisse perhibentur. Quicquid id est, primum Formia dicitur, putantur deinde aspiratione in F commutata, Formia. Verisimile est, illud esse oppidum quod quinto a Cajera lapide situm, vulgo *Nelam* vocant.

Formiones, Vide PHORMIONES infra.

Formio, Ptolem. Isthmii fluvius, hodie *Cofanus*.

Fortunatae insula, A fructuum ubertate, aequitateq; temperatae sunt, *Fortunata* insula. Strab. lib. 3. Fortunatae insulae contra extremam Mauritaniam ad Occidentem sunt, quam quidem ad partem & Hispaniae terminus Occidens concurrens. Sunt autem sex numero, ut ex luba sententia tradit Plin. lib. 6. cap. 32: quarum primam Ombriam appellari ait: secundam lunoniam: tertiam eodem nomine quartam Capraiam: quintam Nivariam, perpetua nive nebulosam: sextam Canariam, plenam casibus ingentibus. Fortunatae insulae (inquit Mela lib. 3.) abundant sua sponte genitis, & subinde aliis super aliis in nascitibus, nihil sollicitos alunt: beatius quam ullae urbes excolunt: una singulari duorum fontium ingenio maxime insignis: alterum qui gustare, visu solvantur in mortem: ita affectus remedium est ex altero bibere. Solinus magna ex parte fabulosa esse scribit, quae de Fortunatis insulis traduntur, unamq; tantum esse, quae non nihil habeat fertilitatis, nimio tamen calore infesta. Hodie omnes uno nomine *Cannaria* vocantur, a fertilitate canarium, in quibus nascitur siccharum.

Foruli, urbs, [Ger. *Em Etas in Italia* / *habet sept Forulo*.] Oppidum Sabinorum, saxoso in loco situm: Strabo lib. 5. Periam vocat ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem. Virg. 7. Aen. Qui Tetrice horrentes super montemq; severum, Capraiamq; colunt, Forulos, & flumen Hymellae.

Forum Bibalorum, Vulgo *Fumilla*, Hispaniae Tarraconensis oppidum est non procul a Vaeccis, cuius meminit Ptolemaeus lib. 2. ca. 6. Sunt nonnulli qui putent eodem esse cum eo, quod hodie *Fumilla* appellant.

Forum Claudii, Oppidum Alpinum, Centronum metropolis, apud Ptolemaeum, lib. 3. cap. 1. Sunt qui existiment eodem esse cum eo, quod hodie *Tarentum* vocant.

Forum Clodii, Vulgo *Forca nana*, Oppidum Hetruriae, cuius incolae Foroclodii nominantur a Plin. lib. 3. ca. 3. Fuit praeterea ejusdem nominis oppidum in octava regione Italiae, cuius meminit eodem Plin. lib. 3. cap. 15. Dom. Mar. Nig. lib. 7.

Forum Cornelii, Vulgo *Imola*, Oppidum est in via Aemilia, quod & forum Sylla appellatur: utroque nomine deducto a Cornelio Sylla Dictatore, qui ibi primum forum instituit. Forocornelienis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16. Hodie *Imola* vocant, quali Aemilianam a nomine viae, in qua sita est.

Forum Iulii, sive Forum Iulium, Oppidum est Narbonensis provinciae, Octavianorum colonia, teste Plin. lib. 3. cap. 4. hodie servatis non obscuris praesens nominis vestigiis *Frejulium* vulgo appellatur. Fuit & Carnorum sive lapidum oppidum ejusdem nominis, teste Ptolemaeo, lib. 3. cap. 1. a quo tota regio hodie corrupto nomine *Frejulium* appellatur.

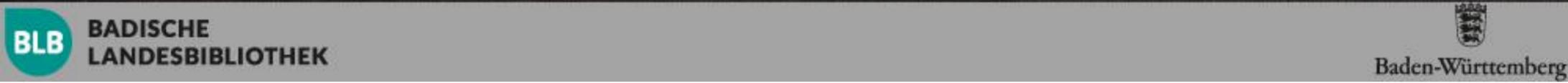
Forum Segulianorum, Galliae Lugdunensis oppidum est, apud Ptolemaeum, lib. 2. cap. 6. idem cum eo (ut putatur) quod hodie *Burgum Brevis* appellant *Burgum ea brevis*.

Forum Livii, Vulgo *Forli*, Oppidum Aemiliae, in octava regione Italiae, Cornelii Galli Poetae natalibus nobilitatum. Meminit huius oppidi Plin. lib. 3. cap. 15.

Forum Gigurorum, sive Egurorum, a Ptolemaeo, lib. 2. ca. 6. appellatur urbs quaedam Hispaniae, in tractu Tarraconensi, quae a nonnullis eadem esse creditur, quam Hispani sua lingua vocant *Melina de Riefo*.

Fossa Mariana, [Ger. *Ein Sten in Dethphar* / *heist sept Aignis maris*.] Apud Ptolemaeum, lib. 2. cap. 9. Galliae Narbonensis oppidum est ad alterum ex Rhodani ostiis situm: cuius dictum a propinqua fossa, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum, ut scribit Strabo lib. 4. ostiis abundanter.

Fossa Papyriana, Tuscorum civitas Ptolemaeo, hodie *Poffanoviu*, Francfordia, Vrbis Franconiae ad Moenum sita, ob totius Ety-

ropæ emporiū celebratissima. Est & alia in Germania ejusdem nominis ad Viadrū sita. [Vulgò Brandfurt an der Oder.] Francōnes, [Germ. Die Branden.] Germaniæ populi sunt, quos nonnulli Francos Orientales vocant: à Septentrione Chatis, & Cheruscis: à Meridie, Noricis finitimi: ad Occasum Rhenū fluvium: ad Ortum, Hercyniæ sylvæ partem, qua Boëmiam attingit, habentes. Hi olim bonam Galliarum partem occupaverunt, ubi Hodie Lutetia Parisiorum sita est, quæ etiam Gallia pars ab illis Francia dicta putatur. Francoñū meminit Cicero in Epist. ad Attic. lib. 14.

Fregellæ, arum, *φρηγέλα* Stephano, Vulgò *Pento curvo*, olim ciuitas fuit clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lati amne, quem nunc *Carilianum* vocamus. Cujus etiã hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facillè potest estimari quanta olim fuerit ejus urbis amplitudo. Hæc quum à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum jam usq; à Strabonis tempore redacta. Silius libro 2: -obsessæ campo squalente Fregellæ. Idem alio loco: Et quæ fumantem texere gigante Fregellæ. Inde Fregellani populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fregellânus, adjectivum: ut Fregellana vitis, Colu. lib. 3. cap. 2. Fregellanus, Nomen proditoris, cujus meminit Cic. 5. de Finibus: Quis Fregellanus proditorem, quanquam Reip. nostræ profuit, non odit?

Frentânus, Populi sunt Italiæ, nō procul à Daunii & Picentini, diversi ab iis, quos alibi Ferētinos, & ab iis quos Ferentinos diximus appellari. Horum regionem Plinius lib. 3. capite 11: Frentanam vocat, à Frentone vicino fluvio deducto nomine.

Friburgum Vrbs, alia in Brisgoia, alia in Vchulandia, alia in Misnia.

Frisii, [Germ. Friesland.] Populi sunt Oceanū Septentrionalem siti, Batavis & Sicambriis finitimi, etiam hodie nomen retinentes.

Fronto, Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonii principis, adeo ab illo dilectus, ut ille statuat ei à Senatu statui decernendum curarit. Autor Capitolinus. Frontonis alterius sub Nerone meminere Tacitus, Iuvenalis, & Martialis: Clarum militiæ, Fronto togæq; decus.

Frusino, pen. corr. Frusionis, Civitas Campaniæ, à qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 5. Iuven. Satyr. 3: optima Soræ, Aut Fabrateriæ domus, aut Frusione paratur. Silius lib. 12: Bellator Frusino. Sed hic populum significat. Prolemæus Frusinum inter Latii oppida enumerat, lib. 3. cap. 1.

Fruitiū, Dictum est templum Veneris Frutæ. Festus. Fruxinum, Frysinga, Vrbs Bavariciæ.

F ante V.

Fucinus, pen. corr. Lacus in quarta regione Italiæ, prope Albanenses Marforum populos. Martial. lib. 11: Fucinus & pigri taccatur stagna Nerone. Virg. 7. Aen. Te nemus Angitæ, vitrea te Fucinus unda, Te liquidi flevere lacus.

Fusidius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero in Bruto: Fusidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit.

Fugali, [Germ. Fugische Berg so man hiet zur Wärdgedenhten uf der veytrihen Rintgen / vud der erlangten gemeten Bretheit.] Festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, liberatæq; Reipublicæ militiæ. Censorinus de die geniali festū hoc, Regisagium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porrenam Hetruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario post exacta Terminalia. Augustinus lib. 2. de Civit. Dei: Sed demonstrantur loca talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludi agerentur obsecrari, votibus & moribus histionum: nec ubi Fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis.

Fulco, An degavensium princeps fuit, quintus Rex Hierosolymorum, qui equo in caput viso occubuit, quum regnasset annis undecim. Volaterranus.

Fuliginates, populi sunt Umbriæ in Italia, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 14.

Fulsinates, Populi sunt insulari, juxta oram Illyrici: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 21.

Fulvia, fuit uxor quatuor turbulentorum civium, qui pestes fecere patriæ: primum Catilinæ: deinde Clodii: tertio Curionis, qui bellum civile inflammavit: quare Antonii triumviri, cujus iussu cum Cicero Orator interfectus esset, Fulvia uxor Antonii adeo letata est, ut linguam exemptam exinterfecti capite, aciculis confoderet.

Fulvius, Flaccus Censor tectum marmoreum Iunonis Laciæ spoliavit, ut ædem quam dedicaverat Equæstri Fortunæ regeret, Autor Livius lib. 42.

Fundi, orum, *φυνδία*, Vulgò *Fondi*, Oppidum est Campaniæ inter Tarracinam & Cajetam, quod intercidit: hodie solum

palustre ibi: ita tamen ut ædificiorum ruinæ ac vestigia evanescant: à quo Fundanus lacus appellatus est, & Fundanus ger. Plin. lib. 3. cap. 5: Inde generosa vinya Fundana, scribitur, bus commendata.

Furix, Vide in APPELLATIVIS.

Fusidius, Fœneratoris nomen, apud Horat. 1. Serm. Sat. Fusidius vappæ famam timer, ac nebulonis, Divex agris, dives positus in fenore nummis.

Fusius, pro Furius, Antiqui dixerunt, ut Valerius pro Valerius, Autor Festus.

Fulius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero lib. 2. de Oratore: Fulius (inquit) nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, nō adsequitur: oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fycernus, Ptol. Ferentanorum fluvius. Typertus alius.

G

Aba, per simplex b. [בבא] *ghibbā*, *גבא*, teth Iosepho lib. 5, Antiquitatum Judaicarum, Galilææ oppidum est.

Gabale, es, [גבאל] *ghibbāl*, *גבאל*, Promontorium est in ora Syriæ, in quo sita est Laodicea libera civitas. Autor Plin. lib. 5. cap. 20. Hodie *Ghed*.

Gabales, apud Plin. lib. 4. cap. 18, Aquitaniæ populi sunt.

Gabalus, Romanorum Imperator fuit omni genere luxu effœminatissimus: qui quum se solem appellari vellet, quæ Greci *θεός* vocant, composita dictione vocatus est Heliogabulus. Autor Servius.

Gabalum, *גבאל*, Oppidum Arvernorum, in ea parte Gallie Aquitanicæ situm, quæ Narbonensem provinciam spectat. Hinc Gabales, *גבאלים*, populi, apud quos olim fiebat optimus cæcus.

Gabāon, [גבאון] *ghibbāon*, *גבאון*, Olim metropolis & regalis civitas Hevæorum, & nunc (ut refert Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine ad quantum miliarium à Bethle contra Occidentalem plagā juxta Rhama, ubi Solomon oblati victimis divinum meruit oraculum.

Gābōnitæ, pen. prod. [גבונים] *ghibbōnīm*, *גבונים*, Populi in Gabao habitantes.

Gabatha, [גבאתה] *ghibbāthā*, *גבאתה*, Vrbs Galilææ, testis Iosepho lib. 6 Antiquitatum.

Gabaupolis, *גבאופוליס*, Oppidum Galilææ, Steph. Iosepho Antiq. lib. 4.

Gabbā, Per duplex b. [גבבא] *ghibbā*, *גבבא*, fuit (ut alii scribunt) Gabaa, Syriæ urbs.

Gabienus, Fortissimus dux classium Cesaris à Sex. Pompeio captus, ejusdem iussu incisa cervicē jacuit in litore tota die. Deinde quum ad vesperasceret, petiit ut Pompeius ad se veniret, testatur se ab inferis remissum, habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. cap. 52.

Gabiū, orum, *גבאים*, Volcorum urbs fuit LXX. millibus passuum ab Urbe distant, à Galactō & Bio fratribus Siculis creata, sicut scribit Solinus, fraudē Sexti Tarquini suppositā in Romanorum ditionem redacta, ut tradit Liv. lib. 1. ab Urbe. Gabiorum meminit & Virg. lib. 6. Aen. Hiribi Nostrum, & Gabios, urbemq; Fidenam, Hi Collatinas imponunt montibus arces.

Gābinēnsis, adjectivum. Plin. lib. 2. cap. 94: Quædam verò terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul ab urbe Roma.

Gābinus, a, um: ut Gabina Iuno, Virgil. 6. Aen. Vrbs Gabina, Ovid. 2. Fastor. Robore freta Gabino, Claud. 3. Paneg.

Gābinus, Romanus, qui Ptolemæum Auletē Aegypto pulsatum in regnum reduxit, præstitumque illi, quod adversus Iustum insidias tutior esset, ex suis copiis reliquit. Autor Plutarchus in vita Pompeii.

Gabinus, Presbyter, civis Romanus, iussu Diocletiani Imperatoris in carcerem coniectus est. Ibiq; fame extinctus, quod Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caili pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias sibi Diocletiani recusavit. Volater.

Gabriel, [גבריאל] *ghibrīāl*, *גבריאל*, Germ. *Etter de Gerten*. Vox Hebraica, quam Latine Dei fortitudinē interpretari possumus.

Gadareus, *גדאר*, Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Cōsularū adeptus est.

Gadara, [גדרא] *ghidharā*, *גדרא*, Civitas est in Decapoli Syriæ, non longe ab Ascalone: ex qua ortus est Theodorus Rhetoricæ professor, quem Strabo sua ætate floruisse testatur. Meminit hujus oppidi & Plin. lib. 5. cap. 13.

Gadēs, dium, [גדיס] *ghidīs*, *גדיס*, Germ. *Sus Insien* in cisteris vides Hispaniam in *Wter geig* in der vnderen mund Europa vnd Africa. Dux insularum fuit, teste Plin. lib. 4. cap. 22. ultra